

Αγία Μακρίνα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Και η έξω ιστορία και η ιστορία της Εκκλησίας μάς διέσωσαν ονόματα όχι μόνο μεγάλων ανδρών, αλλά και μεγάλων γυναικών. Έχει και εδώ εφαρμογή ο λόγος του Αποστόλου, ότι «ούκ ένι άρσεν και θήλυ»· ενώπιον δηλα-δή του Χριστού δεν υπάρχει άνδρας και γυναίκα. Την ίδια αξία έχουν και το ίδιο μεγάλοι και θαυμαστοί είναι και ο άνδρας και η γυναίκα. Οι άνδρες στα δικά τους έργα και οι γυναίκες πάλι στα δικά τους. Γιατί βέβαια για άλλα έργα και δραστηριότητες είναι πλασμένοι οι άνδρες και για άλλα οι γυναίκες. Αφύσικο πράγμα είναι, αλλά και ασύμφορο, να αντιστρέφονται οι όροι και να απασχολούνται οι άνδρες με τα γυναικεία έργα και οι γυναίκες με τα ανδρικά.

Μια γυναίκα, που το όνομά της και το έργο έμειναν πολύ σεβαστά στην ιστορία της Εκκλησίας, είναι η οσία Μακρίνα, της οποίας την ιερή μνήμη εορτάζουμε σήμερα. Η οσία Μακρίνα είναι αδελφή του Μεγάλου Βασιλείου και πρωτότοκη σε μια οικογένεια με εννέα παιδιά, που έδωσε στην Εκκλησία τρεις επισκόπους. Πατρίδα της εί-ναι η Καππαδοκία, μια επαρχία με πλούσια και μεγάλη εκκλησιαστική παράδοση, πατρίδα πολλών αγίων και με-γάλων ιεραρχών. Η οικογένεια της οσίας Μακρίνας ήταν από τις πιο ξεχωριστές οικογένειες της Καππαδοκίας, με προγόνους αγίους μάρτυρες στα χρόνια των διωγμών και με διδάσκαλο τον άγιο Γρηγόριο το θαυματουργό.

Ο άγιος Γρηγόριος ο επίσκοπος Νύσσης, αδελφός της οσίας Μακρίνας, έγραψε τον βίο της, αλλά και ο άλλος αδελφός της, ο Μέγας Βασίλειος, μας δίνει πλη-ροφορίες, ώστε να γνωρίζουμε πολλά και με ακρίβεια για την οσία του Θεού. Αρχίζοντας τη βιογραφία της αδελφής του, ο άγιος Γρηγόριος γράφει· «Αυτά που γράφω είναι αξιόπιστα, γιατί δεν τα διάβασα, αλλά μου τα δίδαξε η πείρα, και σε όσα με ακρίβεια έχω να σας πω δεν θα επικαλεσθώ ξένη μαρτυρία». Η Μακρίνα λοιπόν ήταν το πρώτο παιδί της οικογένειας και ανατράφηκε από τους γονείς της με πολλή επιμέλεια· «και της ψαλμωδουμένης γραφής ουδ' ο,τιούν ηγνόει», εκτός

δηλαδή από τα άλλα, ήξερε και όλο το Ψαλτήριο.

Ο πατέρας της σε μικρή ακόμα ηλικία την αρραβώνιασε με κάποιον καλό νέο, αλλά ο νέος αυτός πέθανε πριν να έλθει ο καιρός για το γάμο. Αυτό ήταν αρκετό· η Μακρίνα, σαν και να είχε γίνει ο γάμος, έμεινε πιστή στη γνώμη του πατέρα της κι αφοσιώθηκε να βοηθήσει τη μητέρα της στην ανατροφή των αδελφών της. Όλα τα αδέρφια στο σπίτι τη σέβονταν σαν δεύτερη μητέρα τους, και είν' αυτή που κατόρθωσε να πείσει τον Μέγα Βασίλειο να αφήσει τη δικηγορική και να γίνει μοναχός. Όταν μάλιστα πέθανε ο πατέρας της, η Μακρίνα ανέλαβε να αναθρέψει και διδάξει τον ένατο αδελφό της Πέτρο, τον έπειτα επίσκοπο Σεβαστείας· «επί πάσαν την υψηλοτέραν ήγαγε παιδευσιν».

Αλλά η οσία Μακρίνα δεν υπήρξε μόνο για την οικογένειά της «του βίου διδάσκαλος» και «μετά την μητέρα μήτηρ», αλλά και μεγάλη οσία και μοναχή. Όταν μεγάλωσαν οι αδελφοί της και πήραν ο καθένας το δρόμο του, η Μακρίνα αποτραβήχθηκε στα οικογε-νειακά τους κτήματα στον Πόντο κι εκεί ίδρυσε μεγάλο και υποδειγματικό γυναικείο κοινόβιο μοναστήρι. Να τι γράφει ο άγιος Γρηγόριος ο επίσκοπος Νύσσης για το φροντιστήριο αυτό της αρετής, όπως το χαρακτηρίζει· «Χορός ην περί αυτήν παρθένων πολύς, ας αυτή διά των πνευματικών ωδίνων γεννήσασα, και εις τελείωσιν διά πάσης επιμελείας προάγουσα, την των αγγέλων εμιμείτο ζωήν εν ανθρωπίνω σώματι». Άγιες γυναίκες, που έδωσαν το βίο τους για να κερδίσουν τη ζωή.

Η οσία Μακρίνα πέθανε ένα χρόνο μετά το θάνα-το του αδελφού της Μεγάλου Βασιλείου, δηλαδή το 380. Ο άγιος Γρηγόριος, που βρέθηκε παρών στο θάνατό της και της έκλεισε τα μάτια, μας περιγράφει συγκινητι-κά τις τελευταίες στιγμές της. Μας απομνημονεύει και την προσευχή της οσίας πριν παραδώσει το πνεύμα, μια προσευχή γεμάτη πίστη και ελπίδα, που αρχίζει με αυτά τα λόγια· «Συ έλυσας ημίν, Κύριε, του θανάτου τον φό-βον· συ ζωής αληθινής αρχήν ημίν εποίησας το τέλος της ενταύθα ζωής». Η οσία Μακρίνα, με την προσδο-κία της αναστάσεως, έκανε το πέραςμα «εκ του θανά-του εις την ζωήν». Προσευχόταν με πολύ σιγανή φωνή κι έκανε το σταυρό της· «επετίθει την σφραγίδα τοις οφθαλμοίς και τω στόματι και τη καρδιά». Αμήν.

(Μητροπ. Κοζάνης Διονυσίου (+), Εικόνες Έμψυχοι, Αποστ. Διακονία, σ. 418-420)